

H. HUNTING

**MINCIUNI
NEVINOVATE**

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Prolog

Să nu te prindă monștrii

LAVENDER

La vârsta de șase ani

- Lavender, e super-tare înăuntru! O să-ți placă la nebunie! mă asigură Maverick, fratele meu mai mare.

Rânjește și îmi face cu ochiul.

Ridic ochii spre el și îi zâmbesc. Lui i se pare totul super-tare și, de cele mai multe ori, are dreptate.

- Oglinzile sunt cele mai mișto! exclamă Kodiak. Este cel mai bun prieten al lui Maverick, dar este prieten și cu mine. O să avem grijă să te distrezi de minune!

Încuviințez și mă iau singură în brațe, ca să-mi stăpânesc fiorul de teamă, dar nu merge.

- Lavender, scumpa mea, ți-e frig? întrebă tata. Unde ți-e jacheta?

Mami se uită în geantă.

- Cred că am lăsat-o în mașină. Pot să dau fuga s-o iau. Vin imediat.

Respect pe Ooof! mormăie Maverick, destul de încet încât să nu audă părinții noștri, dar eu aud. Frustrarea lui mă apasă pe umeri ca o pătură groasă și grea. Lui Maverick nu-i place să aștepte și deja încearcă de cinci minute să mă convingă să mă duc cu ei.

- Nu-i nimic. Să ia hanoracul meu.

Kodiak și-l desface de la brâu și mi-l întinde.

Îl iau. Zâmbesc și îmi bag mâinile în materialul moale al mânecilor. E cald și miroase a detergent de rufe. Hanoracul are logoul echipei de hochei pe care o antrenează tati și la care joacă tăticul lui Kodiak. Îmi bag mâinile în buzunare și dau de bomboane și de câteva ambalaje goale. Kodiak are mereu Jolly Ranchers. Sunt preferatele lui. Eu prefer bezelele din Lucky Charms, chiar dacă sunt cereale și nu bomboane adevărate.

- Sigur vrei să te duci? întrebă mami încet, în timp ce-mi suflecă mânecile.

Dau din cap că da, fără să scot un cuvânt. În momentul ăsta, nu am încredere în vocea mea. Și-apoi, mami a zis că după casa groazei putem să mâncăm gogoși spiralate și nu vreau să fiu eu motivul pentru care nu le primim.

Mami și tati se uită unul la altul. Tot timpul vorbesc fără cuvinte. Și eu fac asta cu River. E altfel, pentru că River este fratele meu geamăn, dar în multe feluri este cam același lucru. Nu trebuie să spunem mereu cuvinte ca să știm cum se simte celălalt, ceea ce e bine, pentru că uneori nu-mi ies cuvintele din gură.

- River, o ții de mână pe Lavender tot timpul, bine? Este datoria ta, spune tati pe un ton ferm. O ții de mână tot timpul.

De multe ori vorbește pe tonul ăsta cu River, dar nici-odată cu mine.

- O țin de mână pe Lavender. Nu-i dau drumul. O țin bine, repetă River.

Tati încuviințează solemn și se întoarce spre mine, cu altă expresie pe chip. Fața lui se înmoaie ca o bezea proaspătă și devine mult, mult mai inimos.

- Să-i spui lui River dacă nu-ți place acolo, bine? Robbie, Mav și Kody o să fie cu tine.

Dau din cap și șoptesc „bine”. Tati mă pupă pe frunte și îl apucă de umăr pe River.

- Ai grijă de sora ta și să nu vă mișcați de lângă frații voștri!

River încuviințează și mă strânge tare de mână. Simt că-mi plesnesc oasele. Vreau să-i spun că doare, dar toată lumea aleargă spre casa groazei și nu vreau să stric momentul, chiar dacă sunt deja speriată.

Mă sperie totul.

Prea mult zgomot. Prea mulți oameni. Și mai ales, prea mulți oameni pe care nu-i cunosc. Sunt câțiva oameni și câteva lucruri în preajma cărora mă simt în siguranță. De cele mai multe ori, River este unul dintre ei, dar în seara asta parcă sunt într-un carusel din care nu pot scăpa. Vreau să mă distrez. Vreau ca River să se distreze, dar zgomotele și oamenii mă înnebunesc.

Stau lângă el și-l țin strâns de mână. Am palma ume-dă și alunecoasă. Mi-e și frig, și cald.

Ar trebui să-i spun că vreau să mă întorc la mami și la tati, dar e prea mult zgomot și mă blochez. Îmi reamintesc că după asta o să primesc desert și o să mă întorc acolo unde mă simt cel mai bine. Și îmi place că tati a fost așa mândru când am spus că vreau să intru și eu în casa groazei.

Robbie, Maverick și Kodiak o iau repede înainte, prin labirintul de oglinzi. Kodiak se uită peste umăr și se încruntă. Îl apucă de cămașă pe Mav și încearcă să-l încetinească, iar River dă fuga să-i prindă din urmă. Maverick râde și dispare după colț. Kodiak ezită, se mai uită o dată peste umăr înainte să dispară și el, iar River trage de mine să mă grăbesc.

Mă lovesc de propria reflexie și îl strâng și mai tare de mână pe River. Reflexia noastră este peste tot. Lui River i se luminează ochii de încântare și zâmbește cu toată gura.

- N-ai nimic, da? întrebă, uitându-se tot înainte, spre colț și ce o mai fi acolo.

Încuviințez, pentru că muzica e tare și nu o să mă audă. Îmi mai trece frica după ce ne îndepărtăm de oglinzi, dar pe urmă trebuie să navigăm printre multe lucruri, care seamănă cu sacii de box pe care-i are tata în sala de sport de-acasă, numai că ăștia au mutre de clovni. Nu-mi plac, așa că închid ochii și îl las pe River să mă tragă după el. Mă lovesc de diverse obiecte și cineva intră în mine din spate. Mă împiedic și scap mâna lui River înainte să cad în genunchi. Cineva se împiedică de mine și mă lovește cu piciorul, așa că mă chinui să scap de-acolo.

Aici sunt lumini care pâlpâie și, de fiecare dată când se aprind și se sting, nu mai înțeleg pe unde ar trebui s-o iau. Clovni se leagănă deasupra mea și mă dărâmă când încerc să stau în picioare.

River mă strigă pe nume, dar, de frică, lumea pare în ceață și parcă sunt sub apă. Nu mai pot respira, vedea sau vorbi.

De-asta voia tati ca River să mă țină de mână tot timpul. Când mă sperii, nu mai scot nici un cuvânt și

încremenesc. Le este greu să mă găsească, mai ales într-un loc ca ăsta. Monstrul panicii îmi crește în cap și ocupă tot spațiul și nu mai pot respira bine. Încerc să-mi amintesc instrucțiunile lui Queenie, profesoara de desen, dar mintea o ia razna, razna, razna și nu o vreau decât pe mami și să nu mai fiu aici.

Îmi fac loc, ca să mă îndepărtez de picioarele copiilor mai mari, care năvălesc printre clovni suspendați. Mă lovesc cu obrazul de ceva tare. Îmi dau lacrimile, dar, când ridic ochii, văd o ușă pe care scrie ACCESUL PERMIS NUMAI ANGAJAȚILOR. Nu știu ce înseamnă, dar hotărâsc că mai bine dau de necaz, decât să mai stau aici. Apăs pe clanță și mă uit prin crăpătură. Văd un hol și niște scări. Mă uit peste umăr la clovni suspendați. Nu mă pot întoarce acolo.

Ies pe hol. Mă simt ceva mai bine. Vreau la mami și atât. Vreau să mă duc acasă și să mă bag în pat cu ea și cu tati, unde e cel mai bine.

Pereții holului sunt galbeni și murdari. Oamenii au scris cu carioca pe ei. Mă duc repede spre scară și mă împiedic din nou, cad în fund și alunec pe trepte. Sunt murdare și ude, cum sunt și hainele mele acum. Îmi dau lacrimile, pentru că mami mi-a făcut rochia asta și nu vreau s-o stric.

La capătul scărilor se află o ușă mare. Este roșie, dar se ia vopseaua și sub ea este maro. Zici că e sânge și proaspăt, și uscat. În colț, o veveriță zgârie la ușă și încearcă să se strecoare prin crăpătura mică. Avem veverițe la cabana noastră de vară. Le dăm alune. Sunt prietenoase, ni se suie în poală ca să le ia, dar mami nu ne lasă să ne atingem fețele și ne pune să ne spălăm pe mâini

după ce le hrănim. Cred că asta este prea speriată ca să fie prietenoasă. Vrea afară, ca și mine.

- Bună, micuțo, șoptesc. Îți deschid eu ușa!

Împing bara, dar este grea și îmi tremură brațele. Veverița se bagă în colț. De teamă că nu o să mai ies de aici, îmi șiroiesc și mai tare lacrimile. Nu vreau să mă întorc în casa groazei, unde atârnă clovnii ăia.

Dacă reușesc să deschid ușa, pot să mă întorc la mami și la tati și o să fie bine. Ușa face clic în sfârșit, dar are un lanț gros care n-o lasă să se deschidă de tot. Veverița iese iute, iar eu mă strecor prin spațiul îngust. Mi se prinde rochia și se rupe la spate. *Of, nu!* Nu vreau să se supere mami pe mine.

Afară este zarvă, luminile pâlpâie, iar oamenii țipă și râd. Îmi umplu plămâni cu aer care are gust de fum de țigară. Ușa se închide cu zgomot în spatele meu.

Încremenesc. Nu știu unde mă aflu sau cum să mă întorc la ceilalți. Tati zice mereu că dacă mă pierd, să rămân pe loc sau să găsesc pe cineva de încredere să mă ajute, cum ar fi un polițist, dar nu-i nimeni aici în afară de mine. Nu știu încotro s-o iau ca să-mi găsesc părinții și mi-e teamă că River încă mă caută în casa groazei.

Încerc să fac exercițiile de calmare, cum m-a învățat Queenie, dar este haos în mintea mea și mi-e frică.

- Cali, tu ești?

Din beznă apare o matahală.

Fac un pas în spate, mă împiedic de o piatră și cad în fund. Îmi cad ochelarii pe jos. Bărbatul se așază pe vine. Are ochii ca două găuri scobite și întunecate. Miroase urât, precum chestia aia de-o pune mami pe zgârieturi și mă ustură.

- Te-ai pierdut, mititico? Nu vorbește prea clar. Arăți exact ca fata mea, Cali.

Aruncă o sticlă goală, care cade în iarbă cu o bufnitură.

Mă înspăimântă mai mult decât clovnii suspendați. Și părinții mei îmi spun mereu să nu vorbesc cu străinii. Pipăi după ochelari, dar nu-i găsesc.

Întinde mâna, eu mă feresc, dar în spatele meu este un tomberon de care mă lovesc așa de tare cu capul, că văd stele verzi. Vreau să strig să vină mami, dar vorbele îmi rămân în gât.

- Ești singură? Unde ți-e familia? Mă îngrămădește. Arăți exact ca ea. Ai putea fi chiar ea. Răsuflarea lui mă face să lăcrimez din nou. Te duc eu acasă.

Mă doare burtica.

- Haide, ești în siguranță cu mine!

Când zâmbește, văd că este știrb, ca și mine. Nu vreau să mă duc cu el, dar mi-e frică aici, în întuneric. Îmi bagă mâinile la subsuori și mă ridică. Îmi tremură genunchii și nu-mi place că mi s-a uscat gura.

- Nu-ți fie frică! Nu-ți fac rău. Mă ia de mână. Ești exact ca fata mea, Cali. Mă trage după el. Mă împiedic când mă uit peste umăr. Mi se pare că-mi aud numele, dar nu știu dacă e real sau nu. În loc să mergem spre zgomot și spre instalații, ne îndepărtăm de ele. Bag mâna în buzunarul hanoracului lui Kodiak și scot o bomboană, pe care o arunc pe jos. Ca Hansel și Gretel cu firimiturile de pâine.

Încerc să mă înfig în călcăie, dar mă trage de braț. Se grăbește. Mă împiedic și-mi pierd echilibrul. Mă ridică în picioare. Nu mai zâmbește și ochii lui scobiți îmi amintesc de Brutus, câinele lui Kodiak, când găsește o veveriță în curte și vrea s-o fugărească.

- Să nu scoți un sunet! Nici unul! zice, în timp ce deschide o ușă.

Mai arunc o bomboană pe jos și el mă împinge în beznă. Mă împiedic și cad în față, în patru labe. Podeaua este tare și rece.

- Să stai aici și să nu scoți un sunet, Cali, că altfel n-o mai vezi pe mami niciodată! mârâie.

Ușa se închide cu un clic. Vreau să-i spun omului că nu mă cheamă Cali, dar mi-e teamă că dacă zic ceva, chiar n-o s-o mai văd pe mami vreodată. Este întuneric, ca într-o noapte înnorată și fără stele la cabană, și miroase a chestii pe care tati le pune în barcă s-o facă să meargă. Bag iar mâna în buzunar și pipăi bomboanele. Mai sunt doar două.

Aș vrea să nu fi încercat să fiu curajoasă. Aș vrea să fiu oriunde în altă parte. Încep să plâng și mi-e greu să nu scot sunete. Îmi pun mâna la gură. Îmi înfig unghiile în palme. Mușcă din carne ca niște țipete mute.

Îmi bag fața în hanoracul lui Kodiak și încerc să inspir mirosul detergentului și al bomboanelor lui de pepene roșu.

Mi-e frică să mă mișc, pentru că dacă fac zgomot, se întoarce omul ăla.

Pipăi pe jos. E tare și rece și încep să-mi clănțanească dinții. Am fundul ud de când am căzut și mi-e rău la burtică din cauza mirosului.

Întind mâna și ating lucrurile de lângă mine. Nu știu ce sunt toate astea. Simt ceva moale lângă mine. Ca un animal de pluș. Îl strâng la piept și mă ridic. Îmi tremură picioarele, parcă-s de gelatină. Le târșai și întind mâna în față, până ating cu degetele ceva rece. Aud sunetele din parcul de distracții, dar numai vag. Înăuntru

este un ventilator zgomotos, care face ca tot ce este afară să pară departe.

Pipăi suprafața rece până dau de ceva bombat. Parcă e o ușă. Nu înțeleg de ce m-a lăsat omul ăla aici. Apăs clanța și dau să împing, dar nu se clintește.

Vreau acasă. Vreau la mami și la tati. Vreau ca River să știe că n-am pățit nimic. Vreau să-i pot da hanoracul înapoi lui Kodiak. Sper că nu-i e frig cum îmi e mie.

Încerc ușa din nou, dar este blocată și eu tot aici sunt, singură cuc. Nu știu de când sunt în beznă, dar după o vreme parcă aud că mă strigă cineva. Aud din nou, de mai multe ori de data asta, și mai aproape. Îmi lipesc urechea de metalul rece.

Parcă îi aud pe Kodiak și pe tati. Cineva bate în ușă, mă împiedic și cad pe jos.

- Lavender?

Bate iar și, brusc, ușa se deschide și îi văd pe tati și pe Kodiak. Nu știu unde este mami. Din gură nu-mi iese nici un cuvânt, frica le ține pe toate în mine.

- O, Doamne! Slavă Domnului! Ce s-a întâmplat, iubito? Tati mă ia în brațe și Kodiak face ochii foarte, foarte mari. Are în mână bomboanele pe care le-am aruncat pe jos și ochelarii. Am găsit-o! Am găsit-o! Tati aleargă cu mine de mi se zgâlțâie burtica. Kodiak aleargă după noi și ieșim brusc din beznă, în zgomotul și la luminile din parcul de distracții.

- O, slavă Domnului! Mami mă strânge în brațe așa de tare, că mă simt ca o gogoasă stoarsă. Ce s-a întâmplat, iubito? Unde ai fost?

Tati îi spune unde m-a găsit și în cele din urmă reușesc să vorbesc. Dar tot ce pot spune este „un bărbat”, înainte să mă înec din nou.

Respect pentru

– Te-a luat un bărbat?

Vocea mamei sună ca o sireună. Încuviințez și apoi vin și alte întrebări. Mi se învârt toate în cap. Încă mi-e frică să nu se întoarcă. Plâng întruna.

Tati găsește paznicii, care cheamă poliția. Tăticul lui Kodiak vine și îl ia pe el și pe frații mei.

În cameră cu mine este o polițistă cu ochii blânzi, buni și triști. Mami trebuie să-i explice că sunt timidă și că mi-e greu să vorbesc cu oameni pe care nu-i cunosc. Vreau acasă, dar ei îmi pun întrebări despre bărbat, iar eu încerc să le răspund.

Îmi dau o pătură care mă zgârie pe picioare. Am o cutie cu suc de mere, o gogoasă cu zahăr și un măr. Nu-mi place sucul de mere pentru că are gust de metal, dar mi-e sete, așa că îl beau oricum.

Polițista îmi pune întrebări care-mi dau dureri de burtă. Vomit gogoasa și din cauza asta încep să plâng și mai tare. Mami zice că o să fie bine, dar nu prea mi se pare.

Până la urmă nu mă mai întreabă nimic. Mă bucur, pentru că nu-mi plac întrebările. Apoi, cineva îmi face poze la toate zgârieturile. Nu știu de unde le am. Tati este furios și mami încearcă să nu arate cât de tristă este.

Mă bucur când ei spun în sfârșit că putem merge acasă. Tati mă duce în brațe la mașină și mami se așază în spate cu mine. Mă cuibăresc în părul ei, îi adulmec șamponul ca să nu vină înapoi amintirile și mirosurile. Vreau să-mi pun pijamaua preferată, să iau în brațe castorul de pluș și să nu mai plec niciodată de acasă.

Vreau să mă simt în siguranță.

Tati mă duce sus și mami îmi pregătește baia. Tati mă așază pe un scăunel lângă cadă și se pune în genunchi

în fața mea. Mai am doar un pantof. Nu știu ce s-a întâmplat cu celălalt.

Am rochia murdară, plină de pete de țărână. Hano-racul lui Kodiak este rupt într-o parte și pe mâneci are o chestie maro, aspră. Încep să plâng din nou, pentru că e prea mult. Îmi înfig unghiile în palme ca să nu fac zgomot.

– Hei, hei, hei! Mami îmi desface pumnii. Am sânge uscat în palme și sânge proaspăt acolo unde s-au deschis rănilor. Lavender, iubito, cine a făcut asta?

– A zis că dacă scot un sunet, nu o să te mai văd niciodată, așa că am țipat în piele.

– Îmi pare tare rău, iubito! N-o să lăsăm să ți se mai întâmple nimic rău niciodată.

– Și dacă se întoarce? șoptesc. Dacă mă ia din nou?

– N-o s-o facă, draga mea! Îți promit că nu o să se întâmple asta.

Vreau s-o cred, dar amintirile rămân – ca un vis urât care nu vrea să se termine. Acum trăiește în capul meu, este cel mai mare monstru din mintea mea.

Mai târziu, după ce mă spală și mă bagă în pijama, mami îmi aduce un desert, dar nu mi-e foame. Nu vreau decât în pat și să știu că River e bine. Vreau să-i spun că nu a fost vina lui că nu m-a putut ține.

Vreau ca totul să fie ca înainte. Dar nu e. Și nu cred că va mai fi vreodată.

Capitolul unu

Prima zi nașpa

LAVENDER

Prezent, la vârsta de 19 ani

- Hei, Lav!

Fratele meu izbește cu pumnul în ușa băii și, în secunda următoare, ușa se dă de perete. M-am speriat ca dracu'.

Îmi înfig periuța de rimel în ochi în timp ce cafeaua mi se prelinge pe maioul alb. Încercam să fac mai multe lucruri deodată. Ar fi trebuit să mă gândesc.

- Au! Ce dracu', Mav! Îmi acopăr ochiul rănit cu palma și scap cana în chiuvetă. Se sparge toarta. Mama naibii! Era cana mea preferată! Și poate eram dezbrăcată!

Maverick se prefacă că vomită.

- Tocmai am mâncat. Nu zice chestii din astea dacă nu vrei să borăsc.

- Du-te-n puii mei, boule!